

Arrest

nr. 90 530 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op X te X, Kazachstan. In 2006 werd u door politieagenten geslagen. Bij dit incident liep u een sleutelbeenbreuk op, waarvoor u zich in een ziekenhuis liet behandelen. Tot 2010 kende u geen andere problemen. In hetzelfde jaar huurde u een appartement waar u een handeltje had in ijzer. Niet alleen betaalde u daarvoor huur aan de Oeigoerse eigenaar, maar ook betaalde u maandelijks een vaste som aan de politie, als een soort belasting op de inkomsten uit uw handelsactiviteiten. Begin 2011 trad u op traditionele wijze in het huwelijk met [T. A.] (O.V. xxxxxxx). In het begin van hetzelfde jaar werd u door de politie aangemaand

om maandelijks een hoger bedrag af te dragen. U kreeg in dat verband enkele keren het bezoek van 3 agenten. U kon en wilde het verhoogde bedrag niet betalen en daarom werden u en uw partner bedreigd. Bij een incident in 2011, ergens eind augustus of begin september, werd u geslagen door de 3 eerder genoemde agenten, omdat u bij hen in het krijt stond. Dit incident was voor u het sein om onder te duiken bij een vriend, een zekere [C.], zowat 200 à 300 kilometer van uw woon- en werkplaats. Samen met uw partner bezocht u nog een keer uw ouders en voor het overige wachtte u op de voorbereiding van uw vlucht uit uw herkomstland. Op 13 december 2011 verliet u uw herkomstland per vliegtuig. U reisde, samen met uw partner, naar Minsk, Belarus. Van daaruit reisde u over land verder naar België. U kwam in België aan op 19 december 2011 en vroeg er, samen met uw partner, asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

In het kader van uw huidige, in casu eerste, asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw geboorteakte en deze van uw echtgenote, een kopie van jullie huwelijksakte en een medisch attest.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige, in casu eerste, asielaanvraag beroept op problemen met agenten, die u afpersten omwille van uw Oeigoerse origine. Meermaals verwijst u naar de negatieve en zelfs vijandige houding van Kazachen ten aanzien van de Oeigoerse gemeenschap in uw herkomstland.

Welnu, er dient te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt, in casu een fysieke aanval in 2006, waarbij u een sleutelbeenbreuk opliep en problemen in 2011 (u werd afgeperst door de politie), niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die er op wijzen dat u een uitzondering zou zijn. Integendeel, er werd vastgesteld dat uw verklaringen op meerdere punten dusdanig tegenstrijdig, inconsistent en vaag zijn, zodat er geen geloof aan uw asielaanvraag kan gehecht worden.

Zo werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote tijdens jullie respectievelijke asielaanvragen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van een incident met 3 agenten gedurende meerdere maanden zou zijn ondergedoken bij uw vriend [C.] en dit op zowat 200 à 300 kilometer van uw woon- en werkplaats, die niet veraf was van de woonplaats van uw ouders. Uzelf verklaarde dat u in deze periode één keer en in het bijzijn van uw partner, uw ouders ging bezoeken (CGVS, p.19). Uw echtgenote verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag [T. A.], p.10 en 11) dat jullie in de genoemde periode niet één keer bij uw ouders op bezoek zijn gegaan. Uw echtgenote werd daarom geconfronteerd met uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag [T. A.], p.11), maar zij slaagde er niet in om voor de vastgestelde tegenstrijdigheid enige plausibele uitleg te geven. Uw partner hield vast aan haar verklaringen en verklaarde dat u mogelijk wel nog uw ouders bezocht, maar nooit in haar aanwezigheid (CGVS, gehoorverslag [T. A.], p.11). Bijgevolg werd de tegenstrijdigheid niet opgeheven, waardoor uw geloofwaardigheid in ernstige mate wordt ondermijnd. Immers, van een eenmalig bezoek aan de ouders van één van beide partners, in een periode waarin men een ondergedoken bestaan leidt uit vrees voor ernstige vervolgingsfeiten en in afwachting van de organisatie van de geplande vlucht naar een onbekend land, mag redelijkerwijze verwacht worden dat beide partners hierover gelijklopende verklaringen afleggen. Dit is hier pertinent niet het geval, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondermijnd wordt.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch attest voor, waaruit blijkt dat het zou afgehaald zijn op 10 oktober 2011. Welnu, uw verklaringen over dit document zijn weinig coherent te noemen en daarnaast ook tegenstrijdig met de verklaringen van uw partner, wiens verklaringen daarenboven niet te rijmen zijn met de inhoud van het document.

Zo verklaarde u (CGVS, p.9) dat u in 2006 één keer zwaar werd geslagen door agenten en daarbij een breuk van het linkersleutelbeen opliep, waarvoor u in het ziekenhuis werd opgenomen. Er werd u vervolgens gevraagd of u in het bezit was van een attest van het ziekenhuis, waarop u de vraag eerst negatief beantwoordt, om meteen daarop te beweren dat u mogelijk wel over een attest beschikt

(CGVS, p.9). U legde een attest voor tijdens het gehoor, waaruit blijkt dat het werd uitgereikt op 10 oktober 2011. Er werd u gewezen op het feit dat het betreffende attest werd uitgereikt op de hiervoor genoemde datum (CGVS, p.10), waarop u verklaart dat het attest verband houdt met het laatste incident in uw herkomstland, waarbij u werd geslagen. Verder in de loop van uw asielgehoor verklaarde u echter (CGVS, p.13) dat de in het attest vermelde sleutelbeenbreuk veroorzaakt werd door een val van het dak op uw geregistreerde verblijfplaats en u specificeerde dat de genoemde val niets met geweld te maken had. U werd geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen, maar u herhaalt enkel dat de in het attest vermelde sleutelbeenbreuk veroorzaakt was door een val, dus niet door slagen (CGVS, p.14). Daar u dusdanig inconsistent was in uw verklaringen en uw partner bovendien in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaard had dat u op 10 augustus 2011 (CGVS-vragenlijst [T. A.], DVZ, vraag 5, p.3) werd geslagen en daarom naar het ziekenhuis ging voor verzorging, werd u gevraagd of u bij een bezoek van de 3 agenten in 2011 op enig moment dusdanig was geslagen dat u diende gehospitaliseerd te worden; u beantwoordt de vraag tot tweemaal toe negatief (CGVS, p.15). Tijdens haar asielgehoor werd uw partner geconfronteerd met het betreffende medisch attest. Zij verklaarde (CGVS, [T. A.], p.10) dat u het attest in het ziekenhuis ontving op 10 augustus 2011, in casu de dag dat u geslagen zou zijn (CGVS, [T. A.], p.11). Uw partner werd geconfronteerd met de vaststelling dat het attest zou uitgereikt zijn op 10 oktober 2011 (in plaats van augustus), dat u verklaarde dat u een sleutelbeenbreuk opliep door een val en bijgevolg het attest niet linkte aan een gewelddadig incident, maar uw partner bleef bij haar verklaringen (CGVS, [T. A.], p.11). Welnu, op basis van de vaststelling dat u dermate weinig consistent bent in uw verklaringen, bovendien tegenstrijdig bent in uw verklaringen met deze van uw partner, die op haar beurt verklaringen aflegt die niet te rijmen zijn met een essentieel gegeven in het attest (datum van uitreiking), ondergraaft uw geloofwaardigheid verder en wel in zeer ernstige mate.

In het verlengde van de vorige vaststelling en ter bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid, moet opgemerkt worden dat u evenmin consistent bent in uw opeenvolgende verklaringen voor de Belgische asielinstanties.

Zo verklaarde u tijdens uw uitgebreid asielgehoor (CGVS, p.12) dat u vanaf begin 2011 meer geld moest betalen aan degenen die u afpersten. In de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5, p.3) verklaarde u echter dat u ergens vanaf de zomer van 2011 meer diende te betalen aan uw afpersers. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid (CGVS, p.12) maar u ontkent enkel uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de tegenstrijdigheid niet werd opgeheven.

Daar uw verklaringen op meerdere punten inconsistent bleken te zijn, werd u tijdens uw asielgehoor op een bepaald moment gevraagd of u een belangrijk incident meemaakte in 2011, waarop u positief antwoordt en beweert dat u werd geslagen (CGVS, p.12). Vervolgens werd u de vraag gesteld wanneer dit incident plaatsvond, waarop u wederom vaag antwoordt (mei of september). Omdat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken meer nauwkeurige verklaringen aflegde over uw laatste beweerde vervolgingsfeit, in casu 10 augustus 2011 (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 5, p.3) werd u gevraagd of u ook in augustus 2011 het slachtoffer werd van fysiek geweld. U beantwoordt de vraag aarzelend positief, maar kunt vervolgens geen preciezere datum noemen (CGVS, p.12). U werd daarom tot twee maal toe geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel nauwkeuriger bleek te zijn in uw verklaringen, waarop u enkel uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken loochent en beweert zich daaromtrent niets te kunnen herinneren (CGVS, p.12).

Welnu, dat u ook in uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties dermate inconsistent bent over uw beweerde problemen en/of ondergane vervolgingsfeiten, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op basis van de tot hertoe gedane vaststellingen, dient dan ook besloten te worden dat aan uw verklaringen geen geloof kan gehecht worden. Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor personen met een bijzonder profiel weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer zij het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China. Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u onder druk zou kunnen gezet worden, hebt of zou worden toegeschreven.

Bevestiging van uw manifest gebrek aan geloofwaardigheid werd nog gevonden in uw verklaringen over uw vlucht, in casu over uw binnenkomst in de Europese Unie.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.6) dat u per auto van Minsk naar België reisde. Er werd u eerst gevraagd of u tussen Belarus en België iets gemerkt hebt van grens- of douanecontroles, waarop u verklaart (CGVS, p.6) dat u op een bepaald moment van uw vriend Malik te horen kreeg dat u weldra een grens zou overschrijden en daarom in het voertuig moest blijven, maar tevens verklaart u van enige controle totaal niets gemerkt te hebben. U verklaart op geen enkel moment persoonlijk aan enige controle onderworpen te zijn geweest (CGVS, p.6). Met de chauffeurs/passeurs werd geen enkele afspraak gemaakt over wat u zou moeten zeggen of doen als u wél persoonlijk aan een controle zou onderworpen worden (CGVS, p.6). Welnu, uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker bij binnenkomst van de Schengenzone, zeer strikte en persoonlijke controles plaatsvinden. In het licht van het reeds eerder bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, kan aan uw verklaringen, als zou u persoonlijk niets gemerkt hebben van grenscontroles, dan ook geen geloof gehecht worden.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en verder toont u evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u en uw partner voorgelegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van jullie respectievelijke asielaanvragen in positieve zin te wijzigen. Zo legt u, evenals uw partner, uw geboorteakte voor. Het document bevat louter gegevens over jullie identiteit, die in het kader van uw huidige aanvraag niet betwist wordt. U legt ook een kopie van uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw partner bewijst, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. Ten slotte kan hier volledigheidshalve nog verwezen worden naar de bespreking van het door u neergelegde medische attest, dat evenmin iets wijzigt aan de eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij toch wordt vervolgd omwille van zijn Oeigoerse origine. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote stelt verzoeker dat zijn echtgenote niet op de hoogte was van zijn talrijke problemen. Het is tevens de Oeigoerse cultuur dat mannen alle problemen zelf proberen op te lossen en niets vertellen aan hun vrouw. Gelet op de weinige informatie die zijn echtgenote aldus had over zijn problemen, kon zij die verkeerd hebben geïnterpreteerd.

Voorts argumenteert hij dat hij reeds vroeger psychiatrische problemen had zoals bevestigd in het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest. Verzoeker meent dat hieruit blijkt dat zijn geheugen ernstig verstoord is.

Verzoeker benadrukt dat hij tijdens de onderduikperiode één keer zijn ouders is gaan bezoeken, dat hij in 2006 door politieagenten in elkaar werd geslagen en dat hij vanaf begin 2011 meer is moeten beginnen betalen aan de afpersers.

Aangaande de reisweg stelt hij verder dat hij geen controle heeft opgemerkt en dat hij zich dit niet kan herinneren waarbij hij verwijst naar zijn geheugenproblemen. Verzoeker werd bovendien begeleid door een smokkelaar die alles regelde. Verzoeker stelt nog jong te zijn en mogelijk niet alles begrepen te hebben wat er tijdens zijn reis gebeurde.

Verzoeker citeert nog uit de Guide des Procédures et Critères van het UNHCR en meent dat de vereiste van de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd. Verzoeker meent tenslotte dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan stress.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het gegeven dat verzoekers identiteit, nationaliteit en origine niet worden betwist, houdt op zich niet in dat verzoekers aanspraken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gegrond zijn. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verzoeker zijn asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt en heeft hij evenmin aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de

bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door aldus te volharden in zijn verklaringen dat hij tijdens de onderduikperiode één keer zijn ouders is gaan bezoeken, dat hij in 2006 door politieagenten in elkaar werd geslagen en dat hij vanaf begin 2011 meer is moeten beginnen betalen aan de afpersers, weerlegt verzoeker geenszins de omstandige motivering van de commissaris-generaal waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Door te volharden in één versie van de feiten doet verzoeker evenmin afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

2.6. Waar verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote kunnen worden verklaard door het feit dat zijn echtgenote niet ingelicht was over zijn problemen, kan hij geenszins overtuigen. Er dient te worden benadrukt dat van asielzoekers verwacht kan worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige manier kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in hun thuisland te verantwoorden. Er dient immers te worden aangenomen dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is daarbij een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft tot een precieze inschatting te komen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers kan van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het asielaanvraag. In die zin is het dan ook niet aannemelijk dat wanneer een dergelijke ingrijpende beslissing genomen wordt als het ontvluchten van het land van herkomst en waarbij beiden op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas, zij hierover totaal geen communicatie zouden voeren, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielaanvraag een immense impact heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland. Bovendien kan de Raad geenszins inzien hoe het feit dat verzoeker zijn eigen problemen wou oplossen ertoe kan leiden dat verzoekster niet weet dat hij zijn ouders ging bezoeken op het moment dat zij ondergedoken leefden, te meer nu verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote daarbij aanwezig was (gehoorverslag CGVS, stuk 4a, p. 19).

2.7. Waar verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties te wijten zijn aan geheugenproblemen, dient gesteld dat verzoeker noch zijn advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal enige opmerking hebben gemaakt aangaande deze problemen. Het door verzoeker bijgebrachte medisch attest is bovendien in een andere taal dan deze van de rechtspleging opgesteld en niet vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat – afgaande op de kantoorvertaling – in dit attest geenszins melding wordt gemaakt van geheugenproblemen, doch slechts van psychische problemen. Het causaal verband tussen verzoekers geestes-toestand en de tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn asielaanvraag is derhalve niet aangetoond.

2.8. Waar verzoeker eveneens gewag maakt van zijn jonge leeftijd, wijst de Raad erop dat verzoeker een volwassen man van 24 jaar is, die geacht wordt in staat te zijn voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielaanvraag uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Elk interview brengt overigens stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem verhinderde op effectieve wijze deel te nemen aan zijn gehoren. Dit blijkt ook niet uit de vragenlijst en het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven bij de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in haren hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad wijst erop dat verzoeker gehouden is tot een medewerkingsplicht en dat leugenachtige verklaringen onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de geformuleerde vrees. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures

et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Het geheel van vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal inzake de door verzoeker voorgehouden reisweg vindt steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen inzake de door hem afgelegde reisweg in essentie opnieuw herhaalt, doch dit vermag geen afbreuk te doen aan de pertinente motieven ter zake. De Raad onderschrijft de vaststelling dat gelet op de strikte en persoonlijke controles bij binnenkomst van de Schengenzone geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring niks gemerkt te hebben van grenscontroles. Het betoog dat zijn smokkelaar alles regelde kan hieraan geen afbreuk doen. Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn jeugdige leeftijd om zijn gebrek aan kennis over zijn reisweg te verantwoorden kan hij evenmin overtuigen. Van verzoeker die op de vlucht is kan immers een verhoogde staat van alertheid verwacht worden zodat zijn gebrekkige kennis over zijn reisweg terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hierboven werden reeds de aangehaalde geheugenproblemen besproken. Deze kunnen ook hier niet dienstig worden aangevoerd.

2.10. Het theoretisch betoog van verzoeker over de wijze waarop met bewijslast moet worden omgesprongen, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motieven waaruit de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas blijkt. De Raad verwijst nogmaals naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 2.4.

2.11. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.12. Het eerste middel kan niet worden aangenomen

2.13. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.14. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER